

Arrest

nr. 156 573 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige drie asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens leden van A.A.A.H., en in het bijzonder A.A.e.S. omwille van het geweigerde huwelijksaanzoek aan het adres van zijn zus.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 126 624 van 3 juli 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in Zuid-Irak geen situatie voorhanden is die beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers tweede en derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op respectievelijk 25 september 2014 en 11 februari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende tegen beide beslissingen een beroep in welke respectievelijk werden verworpen bij 's Raads arresten nr. 133 183 van 13 november 2014 en nr. 144 913 van 6 mei 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een attest van verstoting d.d. 17 april 2015, een kopie van een regularisatieaanvraag op basis van medische redenen (9ter vreemdelingenwet), en een enveloppe van DHL.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 126 624 van 3 juli 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In casu wordt na grondige analyse van de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus, Iraq - Security Situation in South Iraq, d.d. 29 mei 2015), terecht besloten dat er voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Basra gelegen in Zuid-Irak, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten bij die de informatie van de commissaris-generaal in een ander daglicht stellen en de eruit gedane gevolgtrekkingen weerleggen. Hij toont niet aan dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet langer juist zouden zijn.

In zoverre de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie betrekking heeft op Zuid-Irak en in het bijzonder zijn regio van herkomst Basra, blijkt hieruit, net zoals uit voormelde informatie van het Commissariaat-generaal, dat er zich in Basra de laatste jaren enkele kleinschalige aanslagen voordeden, doch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt, net als uit de informatie van het Commissariaat-generaal, niet dat de situatie in de provincie Basra, en meer algemeen Zuid-Irak, van die aard is dat er sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van UNHCR "UNHCR position on Returns to Iraq" van oktober 2014, wijst de Raad op en herhaalt hij hetgeen hieromtrent eerder in het kader van verzoekers vorige, derde asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 144 913 van 6 mei 2015 werd

vastgesteld, met name: "Betreffende verzoekers verwijzing naar het eerder door hem bijgebrachte rapport van het UNHCR "UNHCR position on Returns to Iraq" van oktober 2014, waarin gevraagd wordt om een algemene stop van gedwongen verwijderingen, verduidelijkt de Raad vooreerst dat uit een van de door verzoeker geciteerde passages (punt 27) blijkt dat de vraag om Iraakse staatsburgers niet naar hun land van herkomst gedwongen terug te sturen, hoofdzakelijk kadert in het licht van het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern hervestigingsalternatief. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat het UNHCR het niet gepast vindt voor de staten om personen uit Irak internationale bescherming te ontzeggen op basis van een binnenlandse vlucht of een hervestigingsalternatief. In casu is er echter helemaal geen sprake van een intern hervestigingsalternatief, waardoor deze verwijzing dan ook niet dienstig is. Bovendien sluit het advies van UNHCR aan bij de informatie van het Commissariaat-generaal, waar in punt 15 van het advies het volgende staat te lezen: "The current conflict is largely concentrated in the central and northern governorates of Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel. Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi'ite neighbourhoods, and has seen an upsurge in sectarian violence. The security situation in the Kurdistan Region remains relatively stable, with security forces remaining on high alert and imposing tightened security to prevent IS and associated groups from staging attacks. Armed clashes also occur between Kurdish forces and ISIS and associated armed groups on the borders of the Kurdistan Region as the latter had also advanced into areas previously controlled by the Kurdish forces. The southern governorates also continue to see security incidents, including in the form of car bomb attacks, as well as targeted killings/kidnappings and sectarian reprisal attacks against individuals, including members of political parties, religious and tribal figures, government employees, and professionals." Ofschoon Zuid-Irak blijkens het advies van UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal sporadisch af te rekenen met hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen, blijkt uit diezelfde informatie niet, en verzoeker brengt (voor het overige) geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken, dat de situatie in verzoekers provincie van herkomst Basra, en meer algemeen Zuid-Irak, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel." Verzoeker werpt hier geen ander licht op, doch beperkt zich louter tot het opnieuw neerleggen van voornoemd rapport van UNHCR.

Verzoekers huidige kritiek dat "gezien de algemene veiligheidstoestand werd geenszins onderzocht over verzoeker eigenlijk wel op een veilige manier tot aan zijn zogenaamde "veilige" woonplaats kan geraken" mist feitelijke grondslag en alle ernst, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing dienaangaande uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is, maar, in welk verband wordt verwezen naar informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak, en een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via Bagdad dient te verlopen, aangezien er naast Bagdad International Airport ook verschillende andere internationale luchthavens zijn, zoals o.a. in Basra en Najaf, die onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen, zo luidt de informatie en bestreden beslissing, via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2015, wijst verzoekende partij vooreerst op haar medisch attest waaruit blijkt dat zij lijdt aan epilepsie en dat daarmee rekening moet gehouden worden bij de beoordeling van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Zij vervolgt dat ook niet voldoende rekening wordt gehouden met het feit dat zij werd verstoten. Verzoekende partij besluit dat gelet op de veiligheidssituatie en haar medisch attest haar vierde asielaanvraag minstens in overweging diende genomen te worden.

Zo verzoekende partij verwijst naar haar medische problematiek en stelt dat zij lijdt aan epilepsie, benadrukt de Raad dat zij voor de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wat zij blijkbaar al gedaan heeft. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij door te verwijzen naar haar medische problematiek niet aantoonde dat zij een vrees voor vervolging dient te koesteren of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

Voorts dient erop gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 126 624 van 3 juli 2014 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden kan aan het door verzoekende partij bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte attest van verstoting geen bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekende partij verwijst voorts naar (de door haar aangebrachte documentatie aangaande) haar medische toestand, met name haar epilepsie, doch zij ontkracht, noch weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing dienaangaande dat zij geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij omwille van haar medische problemen in Irak voor vervolging dient te vrezen. Het louter aanhalen van medische problemen zonder meer heeft bovendien, zo stelde ook de commissaris terecht, geen verband met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij wijst verder zeer algemeen op 'de veiligheidssituatie', doch zij brengt niets in tegen en werpt alzo geen ander licht op hetgeen dienaangaande in de beschikking van 29 september 2015 wordt vastgesteld.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS